

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Kučery a soudkyň JUDr. Gordany Burianové a JUDr. Ireny Sekavové ve věci žalobců **a) Ing. Zbyňka Smetany**, narozeného 19. 6. 1960, bytem Skopec 123, 250 66 Zdiby - Brnky, **b) Mgr. Pavly Oborníkové**, narozené 21. 12. 1971, bytem Průběžná 11, 250 66 Zdiby, obou zastoupených Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem Chaloupkova 1367, 149 00 Praha 4, proti žalované **Obci Zdiby**, IČO: 00241032, se sídlem Průběžná 11, 250 66 Zdiby, zastoupené JUDr. et Ing. Petr Petržílek, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly, **o uveřejnění doplňující informace**, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Praha – východ ze dne 14. 10. 2016, č.j. 6 C 181/2016 – 76,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. potvrzuje a ve výrocih III. a IV. mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit a) žalobci na nákladech řízení před soudem I. stupně 18.500,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, do rukou právní zástupkyně žalobců a b) žalobkyně je povinna zaplatit žalované na nákladech řízení před soudem I. stupně 6.776,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou právního zástupce žalované.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit a) žalobci na nákladech odvolacího řízení 5.600,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobců.**
- III. Žalobkyně b) je povinna zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení 2.541,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou právního zástupce žalované.**

Odůvodnění:

Žalobci se žalobou u Okresního soudu Praha – východ domáhali uložení povinnosti žalované uveřejnit v periodickém tisku „Zdíbský zpravodaj“ text doplňující informace ve smyslu zákona č. 46/2000 Sb., a to článek nazvaný „Nový územní plán je nevyhnutelný“ s tím, že žalovaná, a to na její výzvu učinit odmítla.

Okresní soud Praha – východ (dále jen „soud I. stupně“) shora označeným rozsudkem (dále jen „rozsudek soudu I. stupně“ nebo „napadený rozsudek“) uložil žalované „uveřejnit ve vydání periodického tisku "Zdíbský zpravodaj" nejbližší následujícím po právní moci rozsudku text doplňující informace:

"Doplňující informace zastupitele Ing. Zbyňka Smetany:

NOVÝ ÚZEMNÍ PLÁN JE NEVYHNUTELNÝ

Zastupitelé obce se již druhé volební období zabývají změnou územního plánu. A přou se. Stačí pouhá změna územního plánu nebo je nutné mít územní plán nový? Co je tedy ten územní plán a proč je kvůli němu tolik povyku? K čemu je vlastně dobrý? Mám se o něj zajímat i já nebo je jen pro toho, kdo chce stavět?

Územní plán je nejdůležitějším dokumentem obce, který řeší podobu celého území obce. Je podrobným popisem toho, jak bude území obce uspořádáno, kde bude možné postavit rodinné domky, kudy povedou komunikace, kde vyrostou průmyslové areály, ale i škola, obchody nebo kde bude vymezena louka či pole. A naopak vymezuje i území, kde se stavět nebude nebo kde se bude moci stavět, až bude dosaženo nějaké podmínky. Případně změní charakter území a navrhne přeměnit stavební pozemek zase zpátky na ornou půdu.

Tak jako každý dlouhodobý plán je třeba i územní plán jednou za čas vzít a zamyslet se, zda vše, co jsme si naplánovali, ještě platí. K tomuto účelu slouží Zpráva o uplatňování územního plánu, která se pořizuje nejméně jednou za čtyři roky a podává obrázek o tom, jak se platný územní plán osvědčil, co je potřeba případně změnit, zrušit nebo nově vymezit. Laicky řečeno takové pololetní vysvědčení územního plánu.

Územní plán obce Zdiby je od prvopočátku (od roku 2006) špatný. A jsou-li špatné základy, jakákoli úprava bude také špatná. Ti, kteří na špatnou kvalitu územního plánu trvale upozorňují, jsou přehlasováni loajálními stoupenci starosty Tvrdého, aniž vůbec tuší, o čem hlasují, co schvalují a jaké to má pro obec a její obyvatele dopady. O nevhodnosti stávajícího územního plánu svědčí také obrovské množství žádostí, které byly podány k oběma vyhlášeným změnám územního plánu. Ještě si připomeňme, že první pokus o Změnu č. 1 byl pro nezákonnost zrušen Krajským úřadem, přičemž tento "pokus" předchozího vedení stál obec zhruba 1.200.000,- Kč.

Proč říkáme, že je platný územní plán špatný a proč vytrvale navrhuje, aby se připravil územní plán zcela nový? Územní plán vymezil k zástavbě takové pozemky a stanovil takové podmínky, že prakticky zablokoval výstavbu a rozvoj v celé obci. Do rezervy územního plánu, a tedy do zastavitelných ploch, se dostalo 135.000 m² polí v Brnkách. Polí nezasťovaných, ke kterým nevedou komunikace. Do doby, než bude pole zastavěno rodinnými domy, nebude možné povolit další výstavbu. Pokud bychom jako měrnou jednotku vzali 1.000 m² jeden rodinný dům, potom toto pole blokuje výstavbu pro 135 rodin! Dále územní plán nařídil etapizaci, což znamená, že v území, které je etapizací zasaženo, se bude moci stavět až tehdy, budou-li splněny podmínky, které etapizace nastavila. Těmito podmínkami jsou výstavba Nové Průběžné a revitalizace Přemyšlenského potoka. Všichni už dnes s jistotou víme, že Nová Průběžná postavená nebude, a to nikoliv jen s ohledem na nedostatek finančních prostředků, ale proto, že se vedení obce pro svou aroganci a nabubřelost nedohodlo s vlastníky pozemků, přes jejichž území plánuje komunikaci postavit. Dokud nebude nová silnice stát, nebudou stát ani nové rodinné domky na Zlatém Kopci a dále v Brnkách.

Jednoduchým řešením by se mohlo jevit zrušení etapizace. Určitě mohlo. Bohužel etapizaci zrušit nelze! Lépe řečeno, etapizaci nelze zrušit změnou územního plánu. Etapizaci by mohl "zrušit" jen nový územní plán, který by mohl nově a lépe vymezit zastavitelné pozemky a zohlednit nové potřeby obce. Vzhledem ke změně právních předpisů by to už ale byly jiné pozemky, než které jsou jako zastavitelné vymezeny v současné podobě územního plánu. Laicky řečeno, do nového územního plánu by se již nikdy nedostaly pozemky, které "je potřeba" mít v něm nyní. Zato by s největší pravděpodobností mohli začít stavět roky blokování majitelé pozemků na Zlatém Kopci. Ale ti bohužel nejsou voliči současného vedení obce.

A jak to vlastně vypadá s druhou Změnou č. 1 územního plánu, o kterou se pokouší současně, staronové vedení obce? Šest zastupitelů okolo starosty Tvrdého si navzdory všem zvyklostem a legitimním a smysluplným námitkám opozice odsouhlasilo, že vyhoví cca 90 žádostem o změnu využití pozemků, aniž by znali, a chtěli znát, výsledky Zprávy o uplatňování územního plánu. Zpráva o uplatňování územního plánu ovšem následně konstatovala, že zastavitelné plochy v obci nejsou doposud vyčerpány a není tedy možné vymezovat nové plochy, určené k zástavbě. Ing. Vích coby létající pořizovatel neměl velký manévrovací prostor a nic jiného ve Zprávě ani konstatovat nemohl. Co to znamená? Že žadatelé, kteří byli vědomě uvedeni v omyl, že budou moci stavět, opět stavět nebudou, protože jednoduše podle právních předpisů nemohou. A nepomůže jim ani skutečnost, že zastupitelstvo jejich žádosti předem "vyhovělo". Zastupitelstvo totiž nemůže přetlačit zákon. A skutečnost, že pokud není prokázána nemožnost využít stávající plochy, které jsou k dispozici, nejde vymezit další nové, je zakotvena přímo ve stavebním zákoně. Takže nové plochy k zástavbě být vymezeny nesmí a je povinností dozorového orgánu, čili krajského úřadu, aby toto ohlídal a něco takového nepřipustil.

Opoziční zastupitelé a spolek Otevřeno o 106, z.s. si nechali vypracovat dva nezávislé odborné posudky, z nichž jednoznačně vyplývá, že jedinou cestou, jak z tohoto začarovaného kruhu ven, je nový územní plán! Územní plán, který po předchozích diskuzích s širokou veřejností o potřebách změn v území a na základě celospolečenské shody, navrhne nezávislý odborník ve spolupráci s urbanisty a architekty. Navíc i samotná Zpráva na mnoha místech konstatuje, že problémy je nutné řešit změnou koncepce. A koncepci není možné řešit změnou územního plánu, ale jen a pouze novým územním plánem.

Závěrem lze konstatovat, že jsme opět, již desátý rok, v patové situaci, za kterou vdčíme šestici vládnoucích zastupitelů. Kolik dalších let si to ještě necháme ještě líbit? A kolik nás to ještě bude stát? Zastupitel Ing. Zbyněk Smetana" (výrok I.), žalobu b) žalobkyně na uveřejnění doplňující informace téhož znění zamítl (výrok II.), uložil žalované zaplatit a) žalobci na nákladech řízení 25.950,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobců (výrok III.) a konečně rozhodl, že ve vztahu mezi b) žalobkyní a žalovanou žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).

Soud I. stupně dospěl k závěru, že a) žalobce je „tzv. dotčeným zastupitelem ve smyslu tiskového zákona (§ 11a odst. 1), který společně s žalobkyní b) neúspěšně po žalované požadoval uveřejnění příspěvku titulovaného "Nový územní plán je nevyhnutelný" a následně ve lhůtě požadované tiskovým zákonem také podal vlastnoručně podepsanou písemnou žádost o uveřejnění doplňující informace s totožným obsahem, k čemuž však žalovaná jakožto vydavatelka předmětného periodika bezdůvodně a v rozporu s tiskovým zákonem nepřistoupila“. Podle soudu I. stupně a) žalobce „splnil všechny formální podmínky kladené na podání žádosti o doplňující informace tiskovým zákonem. Žalobce a) řádně zaslal prostřednictvím žalobkyně b) žalované žádost o publikaci předmětného příspěvku "Nový územní plán je nevyhnutelný", a to dne 26. 1. 2016, jak bylo prokázáno emailovou zprávou ze dne 26. 1. 2016. Žalovaná byla dle § 11a odst. 1 tiskového zákona povinna uveřejnit příspěvek do 3 měsíců ode dne doručení sdělení, což se neuskutečnilo. Porušením této

povinnosti vzniklo žalobci a) právo na uveřejnění doplňující informace, které bylo nárokováno písemnou žádostí ze dne 28. 4. 2016, žalobcem a) vlastnoručně podepsanou, doručenou žalované dne 2. 5. 2016. Následně byla žalovaná povinna dle § 13 odst. 2 tiskového zákona doplňující informaci zveřejnit do 8 dnů od doručení žádosti, resp. v nejbližším vydání Zdibského zpravodaje, což se opět nestalo.“ Žalobce a) pak žalobu podal ve lhůtě 15 dnů po uplynutí lhůty stanovené pro uveřejnění. Věcné námitky žalované vůči textu doplňující informace, ať již po stránce technické, či stránce obsahové, neshledal soud I. stupně důvodnými a dále uzavřel, že nárok dotčených zastupitelů na uveřejnění sdělení a následně doplňující informaci vyplývá přímo ze zákona a nelze ho omezovat vnitřními předpisy obce. „Navrhovaný článek (text doplňující informace) svým obsahem i rozsahem zcela zapadá do kapacitních možností žalovanou vydávaného periodika“ a soud I. stupně „neshledal ani naplnění některé z výjimek z publikační povinnosti upravených v ust. § 15 tiskového zákona“.

V případě b) žalobkyně soud I. stupně, konstatoval, že všechny uvedené formální podmínky nesplnila, když „sice jednoznačně požádala o uveřejnění příspěvku, nepožádala však již řádně o uveřejnění doplňující informace, neboť písemná forma je dodržena pouze tehdy, pokud je na předmětné listině připojen vlastnoruční podpis vystavitele, což se nestalo“. Z tohoto důvodu soud I. stupně uzavřel, že b) žalobkyně není ve věci aktivně legitimována.

Výroky o nákladech řízení soud I. stupně opřel o ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) v případě úspěšného a) žalobce, a o ustanovení § 150 o.s.ř. v případě neúspěšné b) žalobkyně, když důvod zvláštního zřetele hodný pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalované vůči b) žalobkyni shledal v „charakteru projednávané věci ve vazbě na kýžený procesní výsledek, kterého dosáhli žalobci dle vyhovující části rozsudku“. Podle soudu I. stupně totiž „nelze přehlédnout, že zjevným smyslem podané žaloby není předpokládán úspěch v soudním řízení ve vztahu k osobám žalobců, nýbrž ve vztahu k meritu věci“.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonné lhůtě odvolání, a to výhradně proti výrokům I., III. a IV. Shodně jako v řízení před soudem I. stupně namítala, že aktivní věcnou legitimaci v tomto řízení nemá nejen b) žalobkyně, ale ani a) žalobce, který, podle přesvědčení žalované, o uveřejnění příspěvku ve Zdibském zpravodaji nepožádal, když to učinila svým jménem toliko b) žalobkyně ze svého e-mailu. Podle žalované je tedy chybný závěr soudu I. stupně, že o uveřejnění příspěvku požádali společně oba žalobci. A jestliže a) žalobce žalovanou o uveřejnění příspěvku nepožádal, neměl ani právo požadovat uveřejnění doplňující informace. Dále žalovaná vytýkala soudu I. stupně překvapivou a nesprávnou aplikaci ustanovení § 150 o.s.ř. při rozhodování o nákladech řízení ve vztahu mezi v řízení neúspěšnou b) žalobkyní a úspěšnou žalovanou. Navrhovala, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně v odvoláním napadených výrociích tak, že zamítne i žalobu a) žalobce a přizná žalované vůči oběma žalobcům náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Žalobci ve vyjádření k odvolání navrhovali potvrzení napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.

Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, přezkoumal napadený rozsudek, v rozsahu napadeném odvoláním, tedy ve výrociích I., III. a IV., když výrok II. samostatně nabyt právní moci, podle ustanovení § 212 a následujících o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné pouze částečně.

Soud I. stupně provedl v řízení poměrně široké dokazování, správně na jeho základě zjistil skutkový stav věci a nepochybil ani v právním posouzení věci samé. Správně konstatoval, že a) žalobce je tzv. dotčeným zastupitelem ve smyslu zákona č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku a o změně některých dalších zákonů (tiskový zákon), ve znění pozdějších změn. Vzhledem k námitkám žalované soud I. stupně pečlivě zkoumal okolnosti, za jakých a) žalobce spolu s b) žalobkyní po žalované požadoval, aby v jí vydávaném periodiku Zdíbský zpravodaj uveřejnila příspěvek nadepsaný "Nový územní plán je nevyhnutelný" a následně ve lhůtě požadované tiskovým zákonem požádal o uveřejnění doplňující informace s totožným obsahem. Odvolací soud se ztotožňuje s tím, jak soud I. stupně posoudil splnění formálních náležitostí zejména v případě prvotní žádosti o uveřejnění příspěvku. Správně poukázal zejména na to, že zákon neukládá formu této žádosti. Skutečnost, že autory uvedeného příspěvku jsou oba žalobci, a že jako takoví oba žádají o jeho uveřejnění, byť žádost poslala ze svého e-mailu toliko b) žalobkyně, byla zřejmá a žalované známa. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku. Následné i v odvolání znovu opakované zpochybňování výše uvedených faktů považuje odvolací soud za pouze účelovou snahu za každou cenu, i za použití formalistického výkladu, zabránit tomu, aby byl na stránkách obecního periodika prezentován oponentní názor.

Soud I. stupně se přesvědčivě vypořádal i s dalšími, v odvolacím řízení již výslovně neuplatňovanými, námitkami vůči textu doplňující informace technického a obsahového charakteru.

Nad rámec uvedeného odvolací soud dodává, že Česká republika, která se od listopadu 1989 otevřeně hlásí k demokratickým tradicím meziválečné první československé republiky, si zakládá na tom, že je oproti době 50 let nacistické a komunistické totality, pluralitní demokracií, kde může každý svobodně prezentovat svůj názor. Jde-li v daném případě navíc o obecního zastupitele, který chce na stránkách obecního periodika uveřejnit svůj názor na ožehavé téma komunálního významu, jakým územní plán obce bezesporu je, je nanejvýš zarážející, že je mu v tom bráněno z důvodů tak malicherných.

Na základě všech výše uvedených skutečností odvolací soud podle ustanovení § 219 o.s.ř. napadený rozsudek v odvoláním napadeném vyhovujícím výrokem I. jako věcně správný potvrdil.

Důvodným shledal odvolací soud odvolání žalované v části směřující proti výrokům III. a IV., o nákladech řízení.

Pokud jde o náklady řízení ve vztahu mezi a) žalobcem a žalovanou, soud I. stupně správně ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., v řízení úspěšnému a) žalobci přiznal vůči žalované náhradu vzniklých nákladů řízení, pochybil však v určení výše této náhrady. Podle odkazovaného ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V řízení před soudem I. stupně vynaložil a) žalobce účelné náklady jednak na zaplacení poloviny soudního poplatku [zbývající část poplatkové povinnosti stíhala b) žalobkyní], tedy částku 1.000,- Kč, a dále náklady za své právní zastoupení. Ty sestávaly z odměny za 5 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, žaloba, replika z 18. 7. 2016 k prvotnímu vyjádření žalované, účast na 2 jednáních soudu) po 2.000,- Kč [§ 9 odst. 3, § 7 bod 5. za použití § 12 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl.č.

177/1996 Sb. (dále jen "advokátní tarif"), odměny za 2 úkony právní služby [2 porady za účasti pouze a) žalobce] po 2.500,- Kč [§ 9 odst. 3, § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu], odměny za 1 úkon právní služby (účast na vyhlášení rozsudku) ve výši 1.000,- Kč [§ 9 odst. 3, § 7 bod 5. za použití § 12 odst. 4, § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu] a paušální náhrady hotových výloh při 8 úkonech právní služby, z toho 6 po 150,- Kč (společné úkony při zastupování obou žalobců) a 2 po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Nebyla přiznána účtovaná náhrada za 2 doplnění žaloby z 21. 8. 2016 a z 20. 9. 2016. Tyto úkony považoval odvolací soud za nadbytečné a náklady na ně vynaložené za neúčelné. „Kouskování“ písemných tvrzení účastníků do více podání soudu tzv. „na pokračování“, ať jde o různá doplnění žalob, odvolání, opakovaná vyjádření, repliky, dupliky apod. obsahující nezřídka stále tatáž pouze jinak formulovaná tvrzení a argumentaci, popř. tvrzení, která mohla (měla) být uplatněna již v žalobě či prvotním vyjádření, je třeba považovat za nadbytečné úkony, často jen účelově a zcela zbytečně navyšující náklady řízení. Celková výše a) žalobcem účelně vynaložených nákladů řízení před soudem I. stupně tak činila 18.500,- Kč.

Soud I. stupně pochybil i při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi b) žalobkyní a žalovanou, kdy sice rovněž odkázal na ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., ale shledal důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 150 o.s.ř. pro nepřiznání náhrady nákladů v řízení [proti a) žalobkyni] úspěšné žalované. Odvolací soud se s posouzením okolností případu a dovozením důvodů zvláštního zřetele hodných pro nepřiznání náhrady nákladů řízení neztotožňuje. Byť žalobci v řízení postupovali společně, procesně měli každý zcela samostatné postavení, kdy každý z nich mohl podat žalobu, byť identickou, sám. Proto z procesního úspěchu a) žalobce nelze vyvozovat jakékoliv závěry pro rozhodování o nákladech řízení ve vztahu mezi žalovanou a b) žalobkyní, jejíž žaloba byla zamítnuta. Úvahami na téma, že úspěch a) žalobce je fakticky úspěchem i b) žalobkyně, jejíž žaloba byla zamítnuta toliko z formálních důvodů, soud I. stupně poněkud relativizuje své vlastní věcné závěry, které ho vedly k zamítnutí žaloby a) žalobkyně.

Žalované v řízení před soudem I. stupně vznikly náklady za právní zastoupení, které sestávaly z odměny za celkem 4 úkony právní služby (převzetí zastoupení, vyjádření z 15. 6. 2016, účast na 2 jednáních soudu) po 2.500,- Kč [§ 9 odst. 3, § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu], paušální náhrady hotových výloh při 4 úkonech právní služby po 300,- Kč a 21 % daně z přidané hodnoty z výše uvedených položek v částce 2.352,- Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.), celkem 13.552,- Kč. Ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř. má žalovaná vůči b) žalobkyni nárok na náhradu poloviny těchto nákladů.

Na základě výše uvedeného odvolací soud podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil napadený rozsudek ve výrocích III. a IV. a přiznal a) žalobci vůči žalované náhradu nákladů ve výši 18.500,- Kč a žalované vůči b) žalobkyni náhradu nákladů ve výši 6.776,- Kč.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 1 o.s.ř. podle úspěchu v řízení.

V odvolacím řízení ve věci samé měl a) žalobce plný úspěch, a proto mu byla vůči žalované přiznána náhrada nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby po 2.500,- Kč a paušální náhrada hotových výloh 2 x 300,- Kč. Částečný neúspěch a) žalobce ohledně nákladů řízení před soudem I. stupně považuje odvolací soud z hlediska rozhodování o nákladech odvolacího řízení za zanedbatelný.

Žalovaná plně uspěla se svým odvoláním proti výroku o nákladech řízení ve vztahu mezi žalovanou a b) žalobkyní, a byla jí proto přiznána náhrada sestávající z odměny za dva úkony právní služby po 750,- Kč [§ 7 bod 4., § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu], paušální náhrady hotových výloh 2 x 300,- Kč a daně z přidané hodnoty v částce 441,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **je** za podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu Praha - východ ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení.

V Praze dne 23. května 2017

JUDr. Tomáš Kučera, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Věra Grofová